



DOMINIK DÁN

MOUCHA

MOUCHA

Dominik Dán

MOUCHA

sloart

Text © Dominik Dán 2009
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Josef Šmatlák
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2017

ISBN 978-80-7529-373-2

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, přestože někomu
mohou připadat povědomé.*

*Mors ultima linea rerum.
Smrt je konečná hranice všeho.
(Q. Horatius Flaccus)*

Věnováno Jánu Peschlovi a Nině.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
Ing. Haně Šulákové, Ph.D., z Kriminologického ústavu
v Praze, MUDr. Ivetě Čierné, Mgr. Martině Móricové,
MUDr. Denisu Valentovi a MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc.

1

ČERVEN 1990

„Pane vrchní... pane vrchní! V mojí polívce je moucha!“

Obsluha na terase zakouřené restaurace vázla. Číšníkovo hlemýždí tempo nedokázalo urychlit ani občasná zvolání „platíím“, natož hrozba nějaké reklamace. Chlapík s ulízanými, nechutně mastnými vlasy se neochotně odloupl od pultu, kde klidně pokuřoval a debatoval s výčepním, popadl nedotočená piva, prošel lokálem, rozhrnul závěs z plastových céček a vyšel na terasu. Rozhlédl se kolem a přilou dal se ke stolu v rohu. Jeho černé kalhoty odhalovaly na kolenou zažranou špínu. Polobotky nezaznamenaly dotek hadru či kartáče už celou věčnost. Pohyb, který u stolu reklamujícího hosta předvedl, se v žádném případě nedal nazvat úklonou; číšník se předklonil jen proto, aby lépe viděl živočicha, který se nacházel v hostově talíři.

Když se o jeho existenci přesvědčil na vlastní oči, napřímil se a nenapadlo ho nic lepšího než zlehčit trapnou situaci ještě trapnějším vtípem.

„No, tak tam je, a co jako? Co byste chtěl za pět vosumdesát, aby tam snad plaval delfín?“

Z jeho oroseného čela se snesla kapka potu a provrtala v pění jednoho z půllitrů díрку. Všiml si jí nejen on sám, ale i host. Ledabyly pohnul paží a pětici půllitrů přestěhoval od pupku k boku. Nic tím nenapravil. Host se rozběsil.

„Tak tohleto je vrchol! S takovouhle drzostí jsem se ne setkal ani za socialismu, a to už skoro rok tady máme demokracii! S takovejma lidma, jako jste vy, to teda bude terno. Jak si můžete dovolit dělat srandu z mouchy v polívce,

kteřou ke všemu přinesete zrovna mně? A co další hosti, kterým cákáte pot do piva? Jak ti k tomu přijdou?"

„Snadno, za tři pade.“

To už neměl říkat.

„Ihned mi zavolejte vedoucího! A přineste mi knihu přání a stížností!“

Číšník se uchechtl.

„Co, vedoucího? A knihu? Kde to žijete, člověče? Sám tady vykládáte o demokracii! Vy ste snad zapomněl, že..."

Za číšníkovými zády se objevil muž v džínách a bílém triku, poklepal mu na rameno a nepatrně kývl hlavou směrem k výčepu. Číšník ukončil svůj proslov a poslušně se odporoučel. Pár hostů přestalo žvýkat a pít a se zájmem sledovalo slibně se rozvíjející mezihru.

„Pane, máte přání?“

Host si ho pochybovačně prohlédl.

„Vy jste vedoucí?“

Nevypadal tak. Chlápek stěží po maturitě. Prohrábl si nagelované vlasy a jazykem přestěhoval zápalku z jednoho koutku úst do druhého.

„Ne. Já sem ředitel tohodle podniku, pane. Sem podnikatel! Žádněj vedoucí, žádná kniha přání a stížností, žádněj RaJ.“

„To teda máte pravdu, do ráje má tenhle bordel hodně daleko.“

„Myslel sem RaJ jako Restaurace a Jídelny. Koupil sem to vod nich, teda kupuju, ale to je vlastně fuk! Jako by mi to už říkalo pane! Starý socialistický podniky krachujou a teď sme tady my,“ přiložil si dlaň s široce roztaženými prsty k prsům a vítězoslavně se rozhlédl kolem. Parta výrostků u stolu v protilehlém koutě terasy ho podpořila vztyčenými palci. „Už nemusím makat na ty kurvy komoušský, teď už makám sám na sebe, do vlastní kešeně a vy mi tady kazíte reputaci a nasíráte kunčofy. Vo co vám vlastně de?“

„Moucha, vážený pane! Objednal jsem si čočkovou polévku s párkem a jen jsem do ní ponořil lžici, vyplavala moucha... Aha! Račte se kouknout! Tady je! Masařka jako tele!“

„To je dost zvláštní, nemyslíte? Polívku podáváme už od rána a doteď si nikdo nestěžoval, a jen přidete vy, najednou

je v ní moucha! Nejste vy takhle náhodou vod konkurence? Známe takový týpky, co si ji přinesou s sebou a hoděj ji do polívky, jen aby udělali kravál a vodehnali nám kunčofty. A aby nemuseli platit, pochopitelně! A když už sme u toho, máte vy vůbec na zaplacení?“

„To... Co si to dovolujete?!“ zatřásl se hostovi hlas. „Polívku prej podáváte od rána, a od kterýho, jestli můžu vědět? Párek je scvrklej, polívka je studená...“

„Tak dost! A ven!“

Výrostci v koutě se zvedli jako jeden muž. Jedna mamina si přitáhla kočárek blíž k sobě a druhá vztáhla ruku k holčičce v růžové sukýnce a přivinula ji k sobě.

Turista v kraťasech prudce a dost našťavaně vstal od stolu a přitom se mu podařilo vylít polovinu polévky na stůl. Zařal pěsti, ale parta vyzývavě přihlížejících holomků ho odradila od úmyslu hájit svá práva. Tak se jen rychle shýbl pro svůj batoh, přehodil si ho přes rameno a beze slova vykličkoval mezi stoly ven.

„To je teda úroveň... Vysrat se na takovouhle demokracii. Zlatý komouši! Kontrolu vám sem poslat...“ reptal, ale neohlížel se a uháněl na autobusovou zastávku.

„Dík,“ utrousil podnikatel směrem k výrostkům, „máte to u mě, mládeži, rundu na mě,“ a odnesl poloprázdný talíř opuštěný prchnuvším turistou.

Parta se spokojeně usadila a maminy vypustily děti, aby si zase hrály.

Byla sobota, nádherné slunečné červnové odpoledne. Lesoparkem na okraji Našeho Města proudily davy lidí z centra a užívaly si první skutečně horké soboty. Všude vládla pohoda a úsměvy na tvářích odpočívajících dospělých, kolem dováděly děti a mimina žvatlala v nejrůznějších vozítkách, zapatlaná cukrovou vatou a sladkou limonádou. Maminy v letních šatech nahoře málem bez uvolnění posedávaly na laminátových lavičkách s nohama nespolečensky roztaženýma a větraly si, co se dalo. Co se nedalo, to si ovívaly složenými novinami a časopisy. Všude panoval klid, mír, láska.

Už od května bylo teplo, ale vedro začalo až nyní. Ředitel restaurace Konvalinka nechal v průčelí odmontovat velké dvoukřídlé dveře a tímto zásahem rozšířil svůj lokál o tera-

su, kterou lemovaly přenosné betonové květináče. Nad všemi stoly se prostírala pergola a v případě bouřky byly dveře zpátky během pár minut. To však zatím nebylo třeba a namísto nich postačil vietnamský závěs z plastových céček.

„Ty kripile,“ obořil se ředitel na číšníka, jakmile ho vyhmátl u výčepu, „kolikrát ti mám říkat, že i když seš můj brácha, tak budeš makat a poslouchat jako švýcarský hodin-ky. A ty tvý přiblblý fóry z lochu si laskavě strč do prdele! Kolikrát?! Eště žes mu jednu nenatáh!“

„A moh sem...“

„Hovno si moh! Dohoda platí, na to laskavě nezapomínej! Budeš tady makat jen do prvního průseru, jak sem slíbil tátovi, dyl ani ťuk! Do prvního průseru, a pak letíš a je mi u prdele, kterou zase vomrdáš nebo vokradeš, a kolik za to vyfasuješ, jasný?! Celá rodina má vo tebe péči, tak bys moh laskavě projevit aspoň kapku vděčnosti a udělat taky něco pro nás a na chvíli sekat dobrotu, ty...!“

„Se nepos...!“

„A přestaňte už pančovat to pivo!“ Majitel nečekal na bratrovu odpověď a obrátil se k výčepnímu, neboť tato výčitka byla určena jemu. „Jeden jako druhej! Panebože, co sem komu udělal! Točte to po čárku aspoň zkraje sezóny, kreténi, a necákejte do toho pot, neslintejte a nelejte starou polívku do nový, ale do kanálu! Všude je tady much jak nasráno! Dyť se koukněte, vostatní je asi sežerou, ale dycky se najde ňákej fajnovka jako tamten blb a máme vystaráno. Hygienika nebo kontrolu tady tak akorát potřebujem!“

„Dóobroš...“

„A padej na terasu, na čtyřce máš vobjednávku, nevidíš, nebo co?!“

Ředitel se ohnal, ale neudeřil. Namísto toho máchl a ru-tinně chytil mouchu promenující se po hraně výčepního pul-tu. Bratr číšník se příkrčil a raději vyběhl ven. Cestou kopl zuřivě do céček, ale ta se jen s chrastěním rozlétla a vzápětí vrátila do předchozí svislé polohy.

„Aline,“ ředitel se naklonil přes výčepní pult a gestem naznačil výčepnímu, aby přistoupil blíž. Palcem rozmáčk-l mouchu v sevřené pěsti. Poté štítivě odhodil její ostatky na zem a tichým plesknutím si očistil dlaně, „letos sou ňák pře-žraný, takový svině tlustý tady lítaj...“ konstatoval s výra-

zem odporu a překvapení, když spatřil svůj mrtvý úlovek, a pro jistotu ho ještě přišlápl. „Co sem to chtěl... Aha! Ty mě taky nesar, fakticky! Dal sem ti ho na starost, abys na něj dohlíd a naučil řemeslu, a ne abys do něj hustil všechny ty sviňárny, co do vás lili na učňáku. Ať nenosí pod míru a nenalejvá polívku ani guláš. Sám nejlíp víš, co všechno v tom plave a co se musí udělat, aby se to dalo žrát, tak mě nesar a hejbní kostrou! A ať nechodí po lokále jako vandrák a není mokrej jak vrata vod chliva!“

„Sorry, Robe, měl sem čtyři objednávky najednou a...“ výčepní přerušil čepování a nacvičeným pohybem si upravil elastický obvaz na předloktí. Měl dobrou figuru, krátké tričko odhalovalo mohutné bicepsy a obvaz naznačoval zdatného sportovce. Asi tenisový loket.

„Na to ti seru! Koukám na vás už dlouho, tak se nevymlouvej na nějaký zasraný vobjednávky!“

„Dóóbroš.“

„A kdyby se ten blb začal vometat kolem nějaký kurvy s kočárkem, tak davaj z fleku echo, jasný?“

„Jasný! Na to se můžeš spolehnout, vim, za co seděl a na čem sme se dohodli, takže...“

„Víš leda hovno, co to je, mít takovýho bráchu, a co mi rodina kvůli němu dělá za dryje, tak laskavě sklapni!“

„Dóbroš.“

„Kolik sme dneska udělali?“

„Osum hektáků.“

„Tak se snažte. Já du shánět ten mrazák a po šichtě se stavím kvůli papírům, tak se neflákat a makat, kapišto?“

„Jo, šéfe!“

Odcházel, ale po pár krocích se vrátil. Alin zavřel pípu, postavil pod ni prázdný püllitr, aby pivo neodkapávalo zbůhdarna na pult, a znovu se otočil k šéfovi.

„A eště něco. Kdyby sem přišuměl Valér, tak nebudeš střílet ty, ale necháš to laskavě na mně, jasný?!“

„Jasný, dohoda je dohoda! Dám echo! Je tvůj!“

Ředitel příkývl, sklopil hlavu a poté starostlivě pohlédl na Alina.

„A... jinak seš v pohodě?“ zeptal se už klidněji.

„V poho, dyť vidíš, né?“

„Jen aby,“ a odešel shánět mrazák.

Alin vyčkal, dokud nezaburácel motor šéfova auta a jeho hluk nedozněl v dáli. Teprve pak pocítil opravdovou úlevu. Mile se usmál na dívku sedící u stolu nazývaného vip. Kromě ředitele nikdo nevěděl, co to znamená, ale napsali to tlustou fixkou na čtvrtku, přelomili ji do stříšky a triumfálně umístili uprostřed stolu. Nacházel se po straně výčepního pultu, jaksi oddělený od ostatních stolů v lokále, a sedávali u něj pouze ředitelovi kumpáni. Dokonce na něm měnili každý den ubrus, aby se odlišoval od ostatních stolů.

Nyní tam však seděla ona.

Poprvé se v Konvalince objevila před dvěma týdny. Prý si vyšla na výlet a zastihla ji bouřka. Nebylo divu, tehdy přišlo skoro bez přestání.

„A to vy takhle sama samička?“ zavrkal Alin a donesl jí čaj.

Čaj přijde vhod i v létě, zejména když je člověk promočený na kůži.

„No a? Co bych koho otravovala?“

Lokál byl prázdný. Alin se nudil, a tak si přísedl.

„Zranil jste se?“ kývla bradou směrem k jeho obvázanému levému lokti. Usrkla a jala se ždímat konečky dlouhých černých vlasů.

„Nó...“ protáhl Alin neurčitě, „to je jen taková kravina,“ a přešel si dlaní po obvazu, jako by se chtěl ujistit, že je na svém místě.

Zaběhl dozadu a přinesl teplomet. Nasměroval ho na ni a za odměnu byl obdarován úsměvem. Poté donesl rum do čaje a velice litoval, že nechtěla zůstat do zavírací hodiny. Nemohl teď odejít z výčepu a ona měla naspěch.

Druhý den přišla zas. Už nepršelo a nebylo proč se schovávat, ale obloha byla stále zamračená a lidi to nelákalo na vycházky do lesoparku, takže Konvalinka zela prázdnotou a Alin měl čas. Opět se usadili k vip stolu a pokračovali ve vrkání.

„Co děláš?“

„Chtěla bych točit pivo jako ty.“

„Na to seš moc mladá.“

„Brzo odmaturuju. Děláám hotelovku, takže budu mít na to i papíry.“

„Se nepo... Maturu budeš mít, říkáš? Takže sem si přišla jen kvůli tomu? Aby ses přiučila?“

„I tak. A taky... sem tě chtěla vidět.“

Nicméně ani dnes nechtěla vyčkat do konce provozu, ale už si aspoň potykali. Doprovodil ji až na terasu ke květináčům. Až na hranici svého království. Pak následoval chodník, autobusová zastávka a její úsměv z okna.

Přišla i třetího dne a pak zase.

Zatáhl ji dozadu do páchnoucí šatny a položil na propocenou postel. Sice protestovala, že takhle ne, jenže takhle remcají všechny. Zničehonic se však objevila Iveta a vyrušila je. Měla být u doktorky, ale ta měla dovolenou, a tak se vrátila dřív. Vyrušila je, holka v panice utekla pryč a Alin ubalil Ivetě takovou, až se jí otočila hlava.

Uplynul další týden, nová známost chodila skoro pravidelně a Alinovi stoupal tlakoměr. Hučelo mu v klacku a na zátylku se mu chtíčem ježily vlasy. Byla mladá, sotva osmnáctka, černovlasá a moc pěkná.

Dnes přišla opět.

„Co ste si špitali s řídou? Zjezdil tě?“

„To je naše věc a tvoje zbytečná starost.“

Jen pokrčila rameny a upila z limonády. Alin dotočil a přisedl si k ní.

„Víš co? Konečně se vyčasilo, je sucho, uděláme si malej vejlet nahoru do lesejčka, tam, co je ten altánek. Čtvrt hodinky šourem támhle do kopce.“

„Tam to znám.“

„Tak běž napřed, já tam za moment dorazím za tebou, jo?“

Trhla ramenem a kývla nebo zakroutila hlavou, že snad jo, nebo raději ne... Kdo se má v těch mladejch holkách vyznat? Ale dopila a poslušně zamířila ven. Bílé kvítkované šaty za ní rozmarně vlály, a když do nich zezdola zadul vánek a odhalil její bílá stehna, byl Alin na pokraji nervového zhroutení.

„Iveto!! Ivoši!“

„Co je?“

Iveta se vyšourala z kuchyně, dožvýkávala a otírala si ústa.

„Tebe raději šatit než živit.“

„Se nepo.“

„Ivoši, vem to na chvíli za mě... Na šestku přijde asi osum a roztoč čtyři do foroty!“

„Dobry.“

Alin odevzdal Ivetě kormidlo výčepu a vydal se dozadu do šatny. Byla to jen taková špeluňka vedle kuchyně – plechové skříně, dřevěná lavice uprostřed a v koutě železná postel s propoceným polštářem a dekou. Smrdělo to tam jako v děcáku, což mohl Alin odborně posoudit, protože v takovém zařízení vyrostl.

Odemkl svou plechovou skříň, vytáhl raneček ze starého trika a posadil se na postel. Položil raneček na stůl u postele a se svatou trpělivostí se pustil do rozvazování. Roztrásl se mu ruce, ale nakonec to zvládl. Na špinavém hadru před ním ležela plechová piksla od dýmkového tabáku Holger Danske a Alin ji nedočkavě otevřel. Vyňal z ní gumovou hadičku, stříkačku a zatavenou skleněnou ampulku. Upiloval vršek ampulky a odcvrkl ho pod postel. Opatrně do ní vsunul jehlu a pomaloučku, veleopatrně, aby ani jediná kapka nepřišla nazmar, s jazykem vyplazeným mezi zuby, nasál tekutinu z ampulky do stříkačky. Vyhrnul si rukáv, sroloval elastický obvaz, hadičku omotal kolem bicepsu a její konec zastrčil mezi zuby. Škubl hlavou a nervózně zacvičil rukou.

Trefil se hned napoprvé jako vždycky.

Tepló. Do celého těla se mu žilami rozlilo příjemné teplo. Povytáhl ramena, zaklonil hlavu a zakroutil jí, až mu zachrupaly obratle. Chvilí vyčkal, poté vytáhl jehlu, kouskem vaty setřel kapku krve, která vytryskla, a vpich zamaskoval elastickým obvazem. Veškeré nádobíčko opět sbalil zpátky do umaštěného trika.

Blaženě se usmál. Byl v pohodě. Přesně, jak to slíbil šéfovi.

„Dobry, můžeš jít,“ šeptl Ivetě a vystřídal ji za výčepem.

Přikradl se k ní ze zadu potichoučku jako chlapík s nekalými úmysly, ale nepopadl ji v pase a nepřehnul. Akorát do ní ze strany žďuchl. Odložila nedotočený púllitr a udělala mu místo. Koutkem oka ho pozorovala. Oči mu nepřítomně klouzaly sem a tam a ve tváři měl lhůstojný výraz člověka, který kráčí s hlavou v oblacích. Byl v pohodě.

Byl v pohodě, jak jen může být v pohodě člověk za pohodově prohrátého sobotního odpoledne, když maminy vozí děti v kočárcích, ovívají si propocená podpaží složenými

novinami a trička bez podprsenek se jim vydouvají do nezvyklých tvarů. A ženy bez kočárek zoufale pátrají po někom, kdo by jim kočárek dokázal přikouzlit.

Po chvíli dostal křeč do krku a ta mu stočila hlavu stranou. Na to čekal. Zavřel pípu, ale půllitr už nedokázal postavit na pult, a tak ho upustil do dřezu a pivo se vylilo. Smýklo to s ním dozadu, zkroutil se a odpotácel se do kuchyně. Chvilí tam jen tak stál a dýchal. Postupně se napřimoval a narovnal si krk. Po tváři mu přeběhl úsměv. Teprve teď nastala skutečná pohoda, teď se může vydat za ní.

Iveta přestala škrábat brambory a s pochopením na Alina mlčky hleděla. Nebylo to poprvé a věděla, že se nemusí volat doktor, že není důvod k panice, stačí jen chvíli vyčkat.

Alin se vrátil do šatny, prohrabal skříň a na dně pod montérkami nahmátl chladný kov. Opatrně vydoloval revolver. Nebyla to tovární značka, ale samovýroba v zámečnické dílně s použitím bubínkového zásobníku na ráži devět milimetrů. Hlaveň byla dlouhá jako u menší pušky. Děsné svinstvo, když s tím jeden umí zacházet.

Potěžkal zbraň v ruce, pak se rozmyslel a ukryl ji zpátky do skříně. Vzal si pouze tlustý provaz a zadním vchodem vyšel na nakládací rampu. Seskočil na zem a...

„Aladáre, prosím tě, nechod' nikam!“

Iveta stála na rampě s nožem v jedné ruce a nedoškrábaným bramborem v druhé.

„Zmiz!“

„Nechod', dopadne to špatně, uvidíš!“

„Padej do lokálu, ti říkám!“

Iveta uposlechla, protože dobře věděla, jak by zítra vypadala její tvář, kdyby mu odporovala. Vrátila se do kuchyně a smutně doškrábala brambor. Když jej vhodila do hrnce k ostatním, rozplakala se, ale tichounce, tichoulinec, aby nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel, nikdo nic nepostřehl.

Alin vykročil směrem k lesu...

2

ČERVENEC 1990

„Vy debilové, kam jste mi strčili tresku?!“

Tlustoch Váňa si sedl za stůl, ale hned zase vstal. Vypadalo to, jako když si stříhač při projekci nového filmu ztropí žert z kolegů – a v jednom okamžiku ho zastaví a pustí zpátky.

Váňovi bylo jasné, že si z něho kamarádi akorát vystřelili, protože kelímek s pohřešovanou dobrotou se na jeho stole nacházel před pár minutami, a nemohl přece sublimovat, než se jeho majitel stihl vyprázdnit na toaletě.

„Debilové, přece se jen tak nevypařila,“ obořil se na mordýře, protože slůvko sublimovat neznal, „tak nedělejte blbý fóry a navalte ji sem!“ soptil a myslel to doopravdy.

„Váňo,“ zaúpěl Burger a típl cigaretu, „před půlhodinou jsi splivnul párky, horalku nepočítám...“

„Tři horalky,“ opravil ho Hanzel.

„Tak tři, a už bys žral tresku a...“

„Do toho je vám hovno! Kde je?!“

Neřekl normálně „kde je?“. Zařval „kde je?!“.

Zrudl. Chlapům došlo, že tady končí sranda, a přestali se šklebit. Váňa se hrozivě tyčil nad stoly seskupenými uprostřed kanceláře a očividně byl na pokraji nervového zhroucení.

Nebylo divu, že dosud neznali míru. Mordýřský fór byl teprve ve stadiu zrodu, protože samostatnými mordýři se skutečně stanou až za půl roku, ale o tom dosud neměli tušení.

Později bude mordýřský fór pojmem známým všem policejním útvarům a všichni jim budou závidět soudržnost a schopnost snášet špičkování na samé hranici zdravého

rozumu, ba i zdraví samotného, ale prozatím teprve začínali a občas šlápli vedle. A pokud jde o to zdraví... No, chlapi prostě mají i pěsti.

Oddělení vražd bylo v Našem Městě založeno prvního února devatenáct set devadesát jedna. Pod tímto oficiálním názvem. Vraždy se samozřejmě páchaly i předtím a stejně tak je museli řešit policisté, tehdy se jim však říkalo operativci nebo kriminalisté a organizačně byli začleněni do odboru všeobecné kriminality. Většina z nich tuto profesi vykonávala už dávno za socialismu a za kapitalismu se z nich pak rekrutovalo jádro samostatného oddělení vražd. Zpočátku mezi nimi vládly vztahy všelijaké, ale to právě jádro již krystalizovalo.

Kdo tenkrát dělal na vraždách nebo znal tyhle chlapy, ví, co to bylo za proces. Ostatním je pak zbytečné cokoliv vysvětlovat, protože se to vysvětlit nedá. Proces formování nové demokratické policie se prostě musel zažít.

Starořecký mudrc Hérakleitos vyslovil kdysi velezajímavou myšlenku o řece. A měl pravdu. Kdo do ní vstoupí a zalíbí se mu v ní, může se libovolněkrát vrátit, ale už nikdy to nebude jako dřív.

Oddělení vražd bylo jedno jediné, tenkrát v devadesátých letech. To ostatní bylo lapání chimér.

„Tak se ohni, ty tučňáku, a neřvi! Sotva začaly prázdniny, ty už tady vyvádíš jako kantor na základce prvního září.“

Váňa se shýbl pod stůl a pohřešovanou tresku tam našel.

„Debilové,“ zopakoval aspoň popáté, ale už to znělo smířlivěji, protože měl své žrádlo na dosah.

Hanzel sykl mezi zuby a znechuceně zakroutil hlavou. Váňa byl prostě Váňa. Fór s ukrytou treskou se Hanzelovi sice od začátku nezamlouval, ale Burger trval na tom, že by to měli aspoň prubnout, a schoval mu ji. Teď to Hanzela zamrzelo.

„Tak sorry,“ procedil skrze zuby.

Váňa neznal ani toto slovo, proto ho přešel bez povšimnutí, a pustil se do jídla. Spíše to bylo hltání, protože spořádat půl kila tresky polévkovou lžící, a ještě k tomu takovým tempem, to se nedá nazvat jídlem.

Vešel Krauz.

„Tak mám céčko,“ a hodil na stůl odřenou aktovku.

„Řidičák?“

„Néé, žloutenku.“

„Tak to gratuluju.“

„Díky, Váňo, a nežer furt!“

Váňa se nadechl, aby mladého uzemnil, ale Burger ho předběhl.

„V tom případě si, Richarde, běž umejt ruce!“

„Proč já, ty si je běž umejt! Žloutenkáři si ruce mejt nemusej, protože už žloutenku mají, ale ti, co ji eště nemají a nechtěj ji mít, ti by si měli mejt ruce! Minule o tom mluvil v bedně jeden doktor.“

„Filozofie?“ popíchl ho Hanzel.

„Doktor MUDr.“

„Kecal! Mejt ruce by si měli zrovna ti, co ji už mají!“ nedal se Burger.

„Richarde, ty seš z nás nejvíc sečtělej, jak je možný, že ignoruješ základní zásady hygieny?“ dotíral Hanzel.

Richard byl sice policejní ucho, ale s vraždami měl své zkušenosti ještě z dob socialismu. Působil tehdy jako kriminalista na okrese, ale stala se náhoda a v jejich rajoně došlo k vraždě. Při té příležitosti se seznámil s Burgerem, který tehdy pracoval na odboru a byl pokládán za kapacitu. Padli si navzájem do oka a Burger rychle pochopil, že tenhle blondatý zobák s koňskou výdrží má hlavu a všechny orgány potřebné pro výkon mordýřské profese na svém místě. Pomohl mu, vytáhl ho z okresu a dělali spolu na vraždách už dva roky. Burger samostatně, Krauz zprvu ve skupině.

„Mejt ruce by si měli všici!“ vzdal to Krauz a odebral se umýt ty své, ne však kvůli hygieně, ale protože je měl černé od motorového oleje.

Váňa si vecpal do úst pozůstatky tresky, setřel prsty to, co mu steklo po bradě, a dopravil to tam, kam to patřilo, a olízl si palec a ukazovák. S plnou pusou se zeptal:

„Proč?“

Na takto odborně formulovanou otázku neměl Krauz vhodnou odpověď a zmohl se pouze na rezignované pokrčení ramen a otočení kohoutkem.

Burger si zapálil cigaretu. Ta předešlá dosud skomírala v popelníku a vypouštěla poslední kouřové vzdechy. Kouřil bez přestání.